

ἀσπραδάκι τό, πολλαχ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπράδι.

1) Μικρά λευκή κηλὶς, μικρὸν λευκὸν στίγμα πολλαχ.

2) Ὁ μεταξοσκώληξ ἐν τῇ δευτέρᾳ βαθμίδι τῆς ἐξελίξεώς του ὅτε λευκαίνεται ἢ μαύρη κεφαλὴ του Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀσπράδι 7, ἀσπροκέφαλος.

ἀσπράδι τό, ἀσπράδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Χίος κ.ά. ἀσπράδι σύνθηθ. ἀσπράδ' βόρ. ιδιώμ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀσπράδ' Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀσπράδι Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -άδι. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 403, 892 (ἐκδ. ΚΚrumbacher). Ὁ τύπ. ἀσπράδιν καὶ ἐν χειρογράφῳ Ἀθω τοῦ ἔτους 1613 καὶ παρὰ Δουκ.

1) Λευκὸν ἢ λευκόχρουν σημεῖον σύνθηθ.: Τὸ παντὶ εἶναι γεμᾶτο ἀσπράδια. Τὰ νύχια σου ἔχουν ἀσπράδια. Κόττα μ' εἶνα ἀσπράδι 'ς τὴν ῥάχι σύνθηθ. Ἐτούτη ἢ φέττα ἔχει ἀσπράδι (μέρος τεφρόχρουν ἐκ σήψεως. φέττα = τεμάχιον ξύλου προωρισμένον νὰ γίνῃ δούγα βαρελλίου) Ἀθῆν. Συνών. ἀσπράδα 1 β, ἀσπρίδι 1, ἀσπριλάδι 1. β) Τὸ νεφέλιον τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ ἐν χειρογράφῳ Ἀθω τοῦ 1613 «ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔχει ἀσπράδιν». Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1 γ. 2) Τὸ λεύκωμα τοῦ ὤφου σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Μ' ἀρέσει τ' ἀσπράδι σύνθηθ. Τ' ὠβγοῦ τ' ἀσπράδ' Τραπ. Συνών. ἀσπρίδα 2, ἀσπρίδι 2, ἀσπριλάδι 2.

3) Ὁ σκληρωτικὸς χιτῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ πολλαχ.: Τ' ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ πολλαχ. Τ' ἀσπράδι τοῦ μαγγοῦ Κάλυμν. || Φρ. Κοιτάζει μὲ τ' ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ (προσβλέπει ὀργίλως ἢ μετὰ μίσους) πολλαχ. Τηράει μὲ τ' ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μέγαρ. || Ποίημ.

Ἐνα δάκρυ ἐνότιζε τ' ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ του Αἰβάλαωρ. Ἔργα 3, 351. Συνών. ἀσπράδα 2. 4) Τὸ ψιμύθιον, ὁ λευκὸς ἀνθρακικὸς μόλυβδος πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. ἐνθ' ἄν. «νὰ φτειαστώ μὲ κοκκινάδι | οὐδε μὲ δαμὶν ἀσπράδι». 5) Τὸ λίπος τοῦ κρέατος Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) Συνών. ἀσπράδο (ιδ. ἀσπράτος 2), ξύγκι. 6) Εἶδος σταφυλῆς λευκοῦ χρώματος Κύθν. Μύκ. Πελοπν. (Κορινθ.) Τῆν. κ.ά. 7) Ἀσπραδάκι 2, ὁ ιδ., Πελοπν. (Μάν.): Τὸ κονκούλλι μας εἶναι ἀσπράδι ἀκόμα.

8) Ἐν τῷ πληθ. ἀσπράδια, τὰ χρήματα Μακεδ.: Ἀσμ. Κάνταν κονντὸς λουγάριζι, τ' ἀσπράδια δὲν τὸν φτάνουν. Συνών. ἄσπρα (ιδ. ἄσπρος).

ἀσπραδώνω Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπράδι.

Ψιμυθιῶ. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀσπράδι 4.

ἀσπράιδανο τό, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. αἰδάνι.

Εἶδος σταφυλῆς λευκῆς. Πβ. αἰδάνι.

ἀσπράκονας ὁ, ἀμάρτ. ἀσπράκονας Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. *ἄκονας < ἀκόνι.

Δοθιὴν τοῦ λαιμοῦ. Συνών. καλόγερος.

ἀσπραμανίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρομανίτα ἢ, Πελοπν. (Κλουτσινοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀμανίτης.

Μέγας λευκὸς μύκης.

***ἀσπραμπάδης** ἐπίθ. Οὐδ. ἀσπραβάδι Νάξ. (Φιλότ.) ἀσπραδάδικο Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀμπᾶς.

Ὁ ἔχων τὸ μαλλὶ τελείως λευκόν, ἐπὶ προβάτων.

ἀσπραπιδεῖ ἢ, Κρήτ. ἀσπραπ'δεῖ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπράπιδος.

Εἶδος ἀπιδέας παραγούσης λευκόχροα ἄπια.

ἀσπράπιδος τό, Κρήτ. Ζάκ. ἀσπράπ'δου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀπίδι.

Εἶδος λευκοχρόου ἀπίου. Συνών. ἀσπράχλαδο.

ἀσπραραπόσιτο τό, ἀμάρτ. ἀσπροραπόσιτο Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀραποσίτι.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ σόργου τῆς Δούρρας (sorghum Durra) τοῦ γένους τοῦ σόργου (sorghum) τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (gramineae). Συνών. ἀσπρίτσα 1, ἀσπροκαλάμποκο, ἀσπροσίταρο. [*]

ἀσπράτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπράτο Ἀπουλ. ἀσπράδο τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ατος. Ὁ τύπ. ἀσπράδο κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀσπράδι.

1) Ἀσπριδερός 1, ὁ ιδ., Ἀπουλ. 2) Οὐδ. ἀσπράδο οὐσ., τὸ λίπος τοῦ κρέατος Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀσπράδι 5.

ἀσπραουσιγιάτης ὁ, ἀμάρτ. ἀσπραουσιγιάτης Θήρ. ἀσπραουσιγιάτικο τό, Θήρ. ἀσπραουσιγιάτικο Θήρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ Ἀυγουσιγιάτης.

Εἶδος σταφυλῆς.

ἀσπράφτης ἐπίθ. Κρήτ. Θηλ. ἀσπράφτια Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀφτί.

Ὁ ἔχων λευκὰ ὦτα, ἐπὶ προβάτων ἐνθ' ἄν.: Ἀσπράφτια προβατίνα Εὐρυταν.

ἀσπραχινὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀσπροχινὸς Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀσπροχινὸς Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀχινός.

Εἶδος μεγάλου ἐχίνου.

ἀσπράχλαδο τό, Πελοπν. (Ἀργολ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀχλάδι.

Εἶδος μικροῦ λευκοχρόου ἀπίου. Συνών. ἀσπράπιδος.

ἀσπριδερός ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀσπριερός Ρόδ. ἀσπροδερός Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 174 — Λεξ. Αἰν. ἀσπροδερός Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μῆλ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) κ.ά. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 94 ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 428 — Λεξ. Ψύλλ. 154 Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀσπροδιρός Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀσπροερός Ρόδ. ἀσπραδερός Ἡπ. (Δρόβιαν.) — Λεξ. Αἰν. Θηλ. ἀσπροδέρα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. εἶδος καὶ τῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ἔχων τὸ εἶδος κάπως λευκόν, ὑπόλευκος ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροερὴ πέτρα Ρόδ. Σελήνη ἀσπριδερὴ ΔΒουτυρ. Διωγμέν. ἀγάπ. 9. Τὸ μουστάκι τον μαῦρο, ἀσπροδερὴ οὔτε μὲ τρίχα ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. Ἀσπροδερά καὶ ὀλόχαρα τὰ κοννελλάκια ἔβροσαν... μέσ' 'ς τὸ νησί ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Μελαχρινή, τὰ κάλλη σου ἔχτες τὰ διαλαλοῦσαν, τὸ κοῦσαν οἱ ἀσπριδερεῖς κ' ἠπέσαν κ' ἠρρωσίστησαν

Ἰων. (Κρήν.)

Ψηλόλιγνη ἦταν ὡς τὸ κορμὶ καὶ ἀσπρονδερὴ ὡς τὰ κάλλη, εἶχε τὰ μάτια σὰν ἐλαίης, τὰ φρύδια σὰ γαιτάνι (ἐκ μοιρολ.) Μάν. — Ποίημ.

Τ' ἀσπροδερό περιγιάλι τῶν βράχων

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀσπρᾶτος 1, ἀσπρειδής, ἀσπρέλλικος, ἀσπρίάρις 1, *ἀσπρινιᾶτος, ἀσπρουλόος, ἀσπρωτός. 2) Τὸ θηλ. ἀσπρονδέρα οὐσ., χῶμα ἰργιλλῶδες ὑπολεύκου χρώματος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρογῆ.

ἀσπρειδής ἐπιθ. Πόντ. Οὐδ. ἀσπρειδιν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσπροειδής.

Ἀσπρειδερός 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τὰ μαλλία τ' ἀσπριδιά εἶναι Τραπ.

ἀσπρέλλικος ἐπιθ. ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 54.

Ἐκ τοῦ ἀσπρέλλικο οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀσπρέλλης.

Ἀσπρειδερός 1, ὁ ἰδ.: Ἀσπρέλλικες πρωιμαίες.

ἀσπρένω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσπρύνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσπρύν-νον Λυκ. (Λιβύσσο.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

Λευκαίνω ἐνθ' ἀν. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι λευκός ἐνθ' ἀν.: Ἐσπρυνεν ἡ χροά τ' (ἡ χροιά του) Τραπ. Ἐσπρυναν τὰ μαλλία μ' αὐτόθ. Ἐσὺ πα θὰ γίνεσαι καὶ καλὸν νυφόπον θὰ γίνεσαι, ἄμαν ἀστ' ἀσπρύν τ' ἐμὸν ἡ καρδιά κ' ὕστερα (ἐνν. ἀφ' οὗ γηράσω) Πόντ. Ἡ γενειάδα ἔσπρυνε αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρίζω Α 1.

ἀσπριᾶ ἡ, πολλαχ. ἀσπρία Ζάκ. ἀσπριγιά Κρήτ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ ἀσπριγιά καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 905 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

1) Λευκότης ἐνθ' ἀν.: Ἡ ἀσπρία τοῦ τοίχου-τοῦ προσώπου-τοῦ ρούχου κττ. πολλαχ. || Φρ. Ἡ ἀσπρία τὸν ξεπῆρε. (ἐπὶ μελαχρινοῦ κατ' ἀντίφρ.) Χίος Μὰ τέτοια ἀσπριὰν ποῦ τὴν ἔχει. αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἐχεις τοῦ ἡλίου τοὺς ἀσπριές, τοῦ φεγγαριοῦ τὸ ρέγκι Πελοπν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «νὰ ῥθῃ ὡς τὴν πρώτην τ' ἀσπριγιά. νὰ ῥθῃ ὡς τὰ πρῶτα κάλλη». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1. 2) Λευκὴ γῆ, λευκὸν χῶμα Πελοπν. (Σουδεν. Συκεὰ Κορινθ. Φεν. κ.ά.): Εἶναι ἀσπρία τὸ χωράφι Φεν. Τώρα τ' ἀσπρίζουμε μ' ἀσπρία τ' ἀλώνια Συκεὰ Κορινθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κορινθ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ. 379, ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Ἀσπριές Πάρ.

ἀσπριαρῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀσπράρεα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπριάρις.

Ποσότης ὄση χωρεῖ εἰς ἐν ἀσπράρ' (ἰδ. ἀσπριάρις 2).

ἀσπριάρις ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπράρις Πόντ. (Ἀμισ.) Οὐδ. ἀσπράρ' Πόντ. (Σάντ.) ἀσπράρ'κον Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ὑπόλευκος ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρειδερός 1. 2) Οὐδ. οὐσ., λαγύνιον εὐρύστομον πρὸς ἐναπόθεσιν τροφίμων Πόντ. (Σάντ.)

***ἀσπριαρόπουλλο** τό, ἀσπράρόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπράρ' οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀσπριάρης.

Μικρὸν λαγύνιον εὐρύστομον πρὸς ἐναπόθεσιν τροφίμων.

ἀσπρίδα ἡ, Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ. Σεμέν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

1) Λευκότης Πόντ. (Σεμέν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1. 2) Τὸ λεύκωμα τοῦ φθοῦ Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 2.

ἀσπρίδι τό, Κύθηρ. ἀσπρίδ' Στερελλ. (Δεσφίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

1) Λευκὸν σημεῖον Κύθηρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 1. 2) Τὸ λεύκωμα τοῦ φθοῦ Στερελλ. (Δεσφίν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 2.

ἀπριδίτσα ἡ, Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρίδα καὶ τῆς καταλ. -ίτσα.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς: Ἀσπριδίτσα ἀρύλλου?

ἀσπρίζω κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀσπρίτζω Ἀπουλ. ἀσπρίντζω Πάτμ. Σίφν. ἀσπρίζον βόρ. ἰδιώμ. καὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀσπρίζον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ὀσπρίζ-ζω Κάλυμν. ἀσπριῶ Σύμ.

Τὸ μεσν. ἀσπρίζω.

Α) Μετβ. 1) Λευκαίνω ἐνθ' ἀν.: Ἐτριψα καὶ ἄσπρισα τὸ πάτωμα. Ἀσπρίζω τ' ἀμύγδαλα-τὸ κερί κοιν. Ἐσπριξα τὰ σανίδά Ὁφ. Ἡ στάχτη ἀσπρίζει τ' ἀδόδια (τὰ δόντια) Κρήτ. || Φρ. Ἀσπρίζω τὸ τοικάλι (ἐπαλείφων αὐτὸ διὰ λευκοῦ χρώματος μετὰ τὴν πρώτην ὀπτησιν) Σίφν. Ἀσπρίζω τὸ βούτυρο (τὸ δουλεύω ὥστε νὰ γίνῃ λευκὸν) Ἀθῆν. κ.ά. Τ' ἄσπρισε τὰ γένεια του ὁ αἰς Νικόλας (ἐχιόνισε ὁ Δεκέμβριος) Ἡπ. Τ' ἄσπρισε τὰ γένεια του ὁ Φλεβάρης (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Εὐβ. Ὁ ταρσανᾶς καὶ τὸ χτήριο ἀσπρίζον δὰ γένεια (αἱ οἰκοδομαὶ συνεπάγονται μεγάλας φροντίδας) Θήρ. (Ὄϊα) Γυρεῦ ν' ἀσπρίσ' τοὺν Ἀράπ' (ματαιοπονεῖ) Σάμ. Ἀσπρίζω τὸν δεῖνα (ψηφίζω ὑπὲρ αὐτοῦ) σύνηθ. Τ' ἄσπρισε (κατ' ἀντίφρ. ἐπαίσχυντα ἔπραξε) Λεξ. Αἰν. Τώρα τ' ἀσπρίσαμε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Καὶ ἀμτβ. γίνομαι λευκός, λευκαίνομαι ἐνθ' ἀν.: Τὰ ροῦχα ἀσπρίζουνε μόνο ὡς τὴν μπουγάδα. Ὅποιος κάθεται ὅλο μέσα ἀσπρίζει κοιν. || Φρ. Ἀσπρισε τὸ μάτι μου (βαρέθηκα) πολλαχ. Ἀσπρισαν τὰ μάτια μ' (ἐφοβήθη πολὺ) Λέσβ. Ἀσπρίζει ὁ φούρνος (γίνεται καλὸς διὰ τὸ φούρνισμα) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κορινθ. Παππούλ.) || Γνωμ. Ὁπου μαῦρος γεννεῖται ποτέ του δὲν ἀσπρίζει Ζάκ. || Αἰνιγμ. Τὰ βουνὰ ἀσπρίσανε, τὰ δυὸ τρία γινήκανε (ὁ γέρον) σύνηθ. Συνών. ἀσπρένω, *ἀσπρινιᾶζω. β) Ἀποχρωματίζω κοιν.: Τὰ σκοῦρα ροῦχα τ' ἀσπρίζει ἡ μπουγάδα. Πονκάμισο ἀσπρισμένο. Τέντια ἀσπρισμένη. Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὸ χρῶμα, ἀποχρωματίζομαι κοιν.: Τὸ πονκάμισο ἄσπρισε ἀπὸ τὴν μπουγάδα κοιν. Ἡ τέντια μου ἄσπρισε ἀπὸ τὸν ἥλιο Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσπρογανιάζω 2, ἀσπροθωριάζω, ἀσπροθωρίζω, ξασπρίζω, ξεθωριάζω, ξεθωρίζω. 2) Ἐπιχρίω δι' ἀβεστοκονιάματος, ἀβεστοώνω κοιν.: Ἀσπρίζω τὸν τοῖχο-τὴν αὐλή-τὴ μάντρα-τὸ σπίτι-τὸ χαγιάτι κττ. Κουζίνα ἀσπρισμένη. Συνών. ἀλείφω Α 3, ἀβεστοώνω 1, ἀσπρογανιάζω, γαλαχτίζω, χρίω.

Β) Ἀμτβ. 1) Λευκαίνομαι τὴν κόμην, πολιοῦμαι ἐνθ' ἀν.: Ἀπὸ τὰ βάσανα ἄσπρισε πρὶν νὰ ῥθῇ ἡ ὥρα του κοιν. Ἐσπριξε ὁ πρόσωπος αὐτ' (τὸ γένειον καὶ ὁ μύσταξ αὐτοῦ) Ὁφ. || Φρ. Ἀσπρίσανε τὰ μαλλιά του καὶ νοῦ δὲν ἔβαλε κοιν. Ν' ἀσπρίσης καὶ νὰ γεράσης μὲ τὰ παιδιὰ σου! (εὐχὴ κατὰ τὴν ἀγορὰν οἴκου) Ἀθῆν. Ν' ἀσπρίσης σὰν τ' βαμπακῆ, σὰν τ' ζαρκαδιοῦ τ'ν οὐρά! (εὐχὴ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἀσμ.

Νὰ ζήσης χρόνους ἱκατὸ καὶ νὰ τοὺς ἀπριᾶσης,

ν' ἀσπρίσης σὰν τοὺν Ἐλυμνον, σὰν τ' ἄσπρου πιρισιτέρι Μακεδ. (Σιάτ.)

